

Пролог

Таємниця Корнеліуса Лиса

*Двадцять років тому, холодної вересневої ночі
в Чарівнокорах...*

Скрутившись під ковдрою у своєму ліжку в
Їжачій клініці, Корнеліус Лис питав себе: як же
йому втекти з кімнати непоміченим? Темряву
в поснулих коридорах лікарні розвіювали са-
моробні ліхтарі — химерні, підвішені на гаках
слоїки, краєчки яких були намащені мармела-
дом, тож усередині билися за солодку вечерю

й разом освітлювали морок своєю жвавою штовханиною цілі хмарки ласунів-світляків. Лікар Їжак так гучно хропів у своєму кабінеті в глибині коридору, що від цього звуку скрипіли дошки підлоги, вібрували вікна, а порцелянові дзбанки, у яких медсестри зберігали ліки, тихенько подзенькували.

— Твою ж черешню! — лайнувся Корнеліус Лис, прочинивши двері. — Той їжак хропе голосніше за ведмедя! А втім, це гарний шанс накивати звідси п'ятами...

Старійшина родини Лисів виплутався зі свого картатого халата і вбрався у звичайний одяг. Він був рішуче налаштований утекти, щоб завершити місію, яку сам собі й вигадав. У прив'язаному до тростини вузлику, зробленому зі шматка завіси, яку він пошматував кігтями, лежали відкладені з полуденку цинамонові булочки, його настільна книжка «Арсен Кролен. Шляхетний крадій моркви» авторства Моріса Білововка, улюблене Корнеліусове перо, маленька скляночка чорнил, а

також кілька аркушів, що зазвичай валялися на комоді.

— Маю квапитися, доки не стався новий напад. Не можна, щоб вони потрапили до чужих лап... — схвильовано бурмотів старий лис, зв'язуючи між собою простирадла й прикріплюючи їх до наволочки ліжкового валика, а вже ту обмотуючи довкола ніжки шафи, щоб створити таку собі мотузяну драбину.

Скинувши зв'язані простирадла з вікна, старий лис знову відчув його — те кляте запаморочення, що вклало його в ліжко у цій клініці. «Трясця їй, цій довбешиці, — подумав він, прищуплюючи вуха, — не дозволю їй завадити моєму задуму, не будь я книгар!» Вузлик за вузликом, лапа за лапою, Корнеліус обережно спустився до підніжжя будівлі з гілок і листя, у якій розмістилася славетна клініка Гіппократа Їжака («Лікарська практика від батька до нащадків»). Лісові тварини зазвичай втрапляли сюди на повний пансіон приблизно тоді, коли починали пиляти сук, на якому сидять, або ж

впадали в сплячку, забувши зачинити двері до нори, від чого в домі панували вітер із дощем, псуючи їм взуття... Бр-р!

Хмари, що збиралися в небі над селищем, провіщали ливний дощ і сильну бурю. Тож лис поправив на собі шарф і надто легкий вовняний жилет, що накривав його плечі, й на перших спалахах блискавки пустився в дорогу. І то вчасно, адже з тихих коридорів клініки саме десь пропало могутнє хропіння.

— Корнеліусе? — раптом долинув згори приглушений голос. — Це ви хропите, мов той зголоднілий тигр, чи це вже грім гримить? Може, зробити вам укол, щоби ви краще спали?

— Дякую, усе гаразд, — відказав лис із того місця, де стояв. — Сплю як немовля!

— Щось я вас погано чую, Корнеліусе... Та де ж ви, га? Ой! В ім'я усіх їжатців!

З гуркоту, який долинув згори, старий лис зрозумів, що лікар Їжак, мабуть, упав зі свого крісла, потягнувши за собою все, що було в нього на столі: медичні енциклопедії, чашку ви-

стиглого какао та свій молоточок для перевірки рефлексів... Корнеліус застібнув вовняний жилет до самісінького верху і мовчки розчинився в темряві. Ніщо — ані буря, ані хвороба, ані навіть норми пристойності — не могло вже його зупинити.

Коли він навшпиньки прокрався в укриту очеретом і зарослу гліцинією хатинку, де мешкав його син Жерве разом із дружиною, то був уже мокрий як хлющ. Та все ж придушив бажання несамовито обтруситися, щоб прибрати воду з хутра, подумавши, що не надто мудро влаштовувати зливу ще й у будинку... Корнеліус і досі пам'ятав, де сховав їх, тож негайно пройшов до книжкових полиць у вітальні. За допомогою бамбукової драбини він дістався найвищої полиці й знайшов там те, що шукав, заховане просто за серією його улюблених романів «Славетні лісові детективи», які старий лис перечитав уже десятки разів.

Корнеліус пробігся кігтями по потрісканих палітурках із грибних шкірок, і його негайно

обступили збляклі від плину часу спогади, а в голові, мов той грамофон, ручку якого вже годі втримати, зазвучала музика давніх днів. Якби хтось зазирнув у сльозинку, що зібралася в кутику його ока, то міг би, як слід придивившись, розгледіти там викривлений відбиток тих спогадів: хижку на дереві, розкішний маєток біля озера, тацю, повну склянок із лимонадом та печива із зацукрованим імбиром; десь там бігали дитинчата й низько гомоніла ріка, все голосніше й голосніше...

Корнеліус розв'язав вузлик і швидко поклав туди свої скарби, мусячи притлумити те, що ці речі пробуджували в ньому, — надто боляче було згадувати минулі події, боляче ще й тому, що йому так і не пробачили. Той, хто одного дня знайшов би ці його скарби, незмірно збагатився б, однак, як попереджають нас історії про такі пошуки, кожен прихований скарб нерідко супроводжують жахливі прокляття.

— Дідусю... Це ти? — спитав у Корнеліуса за спиною тоненький голос.